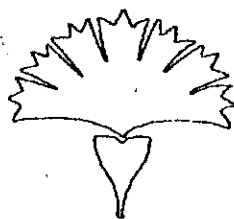


η ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ του Α.Σ.Κ.Ε.



Σεπτέμβριος 2002

αρ. φύλλου 88

Γραφεία : Τζώρτζ 12, 7^{ος} όροφος, πλ. Κάνιγγος, Αθήνα 106 77,
τηλ. 010-3822315, fax 010-3819887 e-mail aske@mailbox.gr, ιστοσελίδα www.aske.gr

ΜΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ, ΑΠΟΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ, ΕΚΦΟΒΙΣΜΟΣ: ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ (αναποτελεσματι- κά, όμως...) ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΤΟΥΣ ΟΠΛΑ

Η καλοκαιρινή ανάπαυλα δε θα αποτελούσε ανάσα (όπως συνήθως συμβαίνει) για την κυβέρνηση (και τις άλλες πολιτικές δυνάμεις του προσκηνίου), λόγω των οξυμμένων προβλημάτων σε όλους τους τομείς της δημόσιας και ιδιωτικής ζωής. Η σχεδιασμένη, όμως, αυτοπαράδοση (!) της 17^{ης} Νοέμβρη" φάνηκε να επισκιάζει στο επίτεδο των εντυπώσεων και συζητήσεων όλα τα άλλα θέματα, αλλά αυτά, ακόμη πιο οξυμμένα, επανεμφανίζονται τώρα, στις αρχές του φθινοπώρου, και οδηγούν τη σημερινή πολιτική, και γενικότερη, κατάσταση να κυριαρχείται από τα εξής γενικά χαρακτηριστικά.

- επιδείνωση στην οικονομία, στα εθνικά θέματα και στην καθημερινότητα.
- Προσπάθεια αποπροσανατολισμού και εκφοβισμού, για αποτροπή των γενικευμένων αντιδράσεων.
- Απογοήτευση του λαού από όλους τους κομματικούς σχηματισμούς και, παρ' όλ' αυτά,
- Κάποια ελπιδοφόρα μηνύματα

Επιδείνωση παντού

Τα αποτελέσματα του εγκλωβισμού ("κλείδωμα" το λέει η ίδια η κυβέρνηση!) της οικονομίας μας στην ΟΝΕ είναι πλέον εμφανή σε όλους. Οι λιγοστές δυσοίωνες προβλέψεις (όπως αυτές του ΑΣΚΕ) τώρα επαληθεύονται σε ρυθμούς καταγιστικούς. Οι εξαγγελίες για κάποιες παροχές και φοροελαφρύνσεις, για να καθυστερήσουν τις αντιδράσεις, εξαερώνονται με

(συνέχεια στη σελ. 2)

Παραμαχούκε μην ξεχνάτε τη συνδρομή
για την ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ.

Επίσης, σας υπενθυμίζουμε ότι το ΑΣΚΕ κυ-
κλοφορεί κουπόνια των 5 και 20 € για την
οικονομική του ενίσχυση.

ΠΕΡΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

(Η περίπτωση της 17 Νοέμβρη)

Οι τρομοκρατικές ενέργειες είναι μια μορφή αγώνα που χρησιμοποιήθηκε και χρησιμοποιείται συχνά από εθνικά, πολιτικά και κοινωνικά κινήματα. Συνηθέστερες τέτοιες ενέργειες είναι οι δολοφονίες διακεκριμένων στελεχών του αντιπάλου και εκρήξεις βομβών. Το ΑΣΚΕ πιστεύει πως, όταν σε μια χώρα λειτουργούν, έστω στοιχειωδώς, οι δημοκρατικοί θεσμοί, δε νομιμοποιείται από καμία άποψη οποιαδήποτε τρομοκρατική δράση.

Όμως δεν πρέπει να δεχθούμε ότι έχει απόλυτη ισχύ η λενινιστική άποψη ότι πρέπει να απορρίπτουμε παντού και πάντα κάθε μορφή τρομοκρατίας, γιατί πολλές φορές σ' ένα λαό έχει αποκλειστεί κάθε άλλη μορφή αγώνα, π.χ.

(συνέχεια στη σελ. 4)

Η ΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΓΙΟΧΑΝΕΣΜΠΟΥΡΚ

Στις 29/8-4/9 πραγματοποιήθηκε στο Γιοχάνεσμπουργκ η "Παγκόσμια Σύνοδος για την αειφόρο ανάπτυξη", που οργανώθηκε από τον ΟΗΕ. Είναι η 3^η σημαντική Διάσκεψη για το περιβάλλον, μετά του Ρίο (1992) και του Κιότο (1997).

Με εξαίρεση τις τυχαίες ή σκόπιμες πυρκαγιές, που καταστρέφουν τα οικοσυστήματα από πολύ παλιά, η ανθρώπινη δραστηριότητα προκαλεί σημαντικές καταστροφές από την αρχή της βιομηχανικής εποχής.

Μέχρι πριν λίγες δεκαετίες η Φύση κατάφερνε να αντιδρά και να επουλώνει τα τραύματα που της προκαλούσε ο άνθρωπος. Τα τελευταία χρόνια, όμως, η Φύση έχει "παραδοθεί" και, αν δεν παρθούν θαρραλέες πολιτικές αποφάσεις, η κατάσταση θα επιδεινώνεται ραγδαία και σε μερικές δεκαετίες ο πλανήτης θα είναι μη κατοικήσιμος. Π.χ. κατά τις εκτιμήσεις του ΟΗΕ, το 1995 0,5 δισ. άνθρωποι

(συνέχεια στη σελ. 12)

ΜΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ, ΑΠΟΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ, ΕΚΦΟΒΙΣΜΟΣ: ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ (αναποτελεσματικά, όμως...) **ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΤΟΥΣ ΟΠΛΑ** (συνέχεια από τη σελ. 1)

τα διάφορα μπιόκοτάζ που ενθαρρύνονται από την κυβέρνηση (!) (εναντίον τίνων, τελικά;) και το αναμενόμενο φιάσκο των πρωθυπουργικών εμφανίσεων στη Θεσσαλονίκη αντιμετωπίζεται με την εσπευσμένη εμφάνιση του ... Κουφοντίνα, χαρτί που το ετοίμαζαν για τις παραμονές των νομαρχιακών εκλογών. Η εκτόξευση του τιμάριθμου, οι αισχροκέρδιες, οι πλημύρες - καταστροφές και πνιγμοί από 2 σταγόνες νερού, τα σκάνδαλα και οι γελοιότητες του Αθήνα 2004" (που θέλουν να το κάνουν "το μεγάλο όραμα", τρομάρα τους), "το μαχαίρι που θα έφτανε ως το κόκκαλο" και που τελικά περιορίζεται να χαϊδέψει κάποιους του πληρώματος του Σαμίνα και να απαλλάξει τους κύριους ενόχους (ποιος γνωρίζει ποιοι είναι οι μέτοχοι της πλοιοκτήτριας εταιρείας;) κλπ. κλπ. οδηγούν πλέον τους πολλούς σε απόγνωση.

Ταυτόχρονα μαύρα σύννεφα στο Κυπριακό, όπου η απειλούμενη ένταξη οδηγεί, αν τα καταφέρουν, σε απαράδεκτες παραχωρήσεις, τέτοιες που ο πρωθυπουργός της χώρας μας να ομιλεί από τώρα περί "τουρκοκυπριακού τμήματος της νήσου"!!! Και η κλίκα που δυναστεύει τους λαούς της Μ. Ασίας και αυτοαποκαλείται τουρκική εμποδίζει με ακταιωρούς τους δυστυχείς λαθρομετανάστες να επανεισέλθουν στα τουρκικά ύδατα, προς δόξαν των συμφωνιών που έκαμε ο εδώ εκπρόσωπός τους Γιωργάκης.

Αποπροσανατολισμός και επιχείρηση εκφοβισμού

Οι αναμενόμενες τώρα και στο μέλλον αντιδράσεις τώρα πια φαίνεται σε όλους καθαρά ότι δεν πρόκειται να αντιμετωπισθούν με ανáιρεση των αιτίων που τις προκαλούν, αλλά με παραμύθια και επίκληση της ανάγκης για ... ασφάλεια, γενικώς!

Η γιγάντια επιχείρηση αποπροσανατολισμού με τα πρωτοσέλιδα (ποιος, άλλωστε, διαβάζει τα εσωτερικά "σεντόνια") των εφημερίδων και τη "δημοσιογραφική αγυρτεία" των καναλιών, όλων χωρίς εξαίρεση, με τις γελοιότητες της "17" Νοέμβρη" θα αποτελέσει αιώνιο στίγμα για την κοινωνία μας. Τώρα ορθώνεται μπροστά σε όλους το πελώριο πρόβλημα της παντελούς έλλειψης πραγματικής πληροφόρησης.

Και, επειδή δεν ευελπιστούν ότι, έστω και έτσι, μπορούν να πείσουν, μπροστά στην επερχόμενη χιονοστιβάδα των πάσης φύσεως αντιδράσεων, επιχειρούν με μαεστρία (όπως νομίζουν...) να στήσουν οδοφράγματα υπόγειου

φόβου. Προσπαθούν να περάσουν την αμερικάνικη εξίσωση: κάθε προοδευτική φωνή = σοσιαλιστική = Ξηρός = τρομοκράτης! "Πραγματική" Αριστερά = νομιμοφροσύνη. Και για την περίπτωση που δε γίνονται κατανοητοί, επαπειλούν με ... νέο τρομονόμο, στο πνεύμα του οποίου κάθε αντίδραση για τα διεθνή και τα εσωτερικά εγκλήματα θα ισοδυναμεί με ... τρομοκρατία. Το όραμά τους ένα αστυνομικό κράτος!

Απογοήτευση από τα κόμματα

Πλησιάζουμε στις δημοτικές - νομαρχιακές εκλογές και θα περίμενε κανείς, έστω και αν δεν προδικάζονται τώρα πια, λόγω της ... τρομοκρατίας και υποσχέσεων διάφορων παραχωρήσεων, επικείμενες εθνικές εκλογές (αν και τίποτα δεν αποκλείεται...), ότι το πολιτικό ενδιαφέρον περί τα κόμματα θα αυξανόταν. Τίποτα τέτοιο δεν εμφανίζεται. Ο κόσμος απομακρύνεται ακόμη περισσότερο από τα κόμματα, δεν περιμένει τίποτα από αυτά πλέον και τελεί σε αναμονή. Παρά το ότι σ' αυτές τις εκλογές θα υπάρχουν περί τους 250.000 (!) υποψηφίους, μόνο οι μικρές ομάδες που αποβλέπουν στα χρυσοφόρα μερίσματα από τις διάφορες συμβάσεις εμφανίζουν κάποια κινητικότητα. Πολλοί, φυσικά, θα ψηφίσουν και, βέβαια, θα χάσει το ΠΑΣΟΚ και μόνο έτσι θα εμφανίζεται νικήτρια, η Ν.Δ. Κανείς δεν έχει επίσης αυταπάτες και για τις συνέπειες της πιθανής επικράτησης της Ν.Δ. στις προσεχείς εθνικές εκλογές. Και ο ίδιος ο πρόεδρός της, άλλωστε, δεν υπόσχεται τίποτα πέρα από κοινοτυπίες και αοριστολογήματα. Και αν νικήσει, θα νικήσει από ανία και οργή κατά του ΠΑΣΟΚ.

Και όμως κάποια ελπιδοφόρα μηνύματα

Ακόμα και τα αμέσως προηγούμενα μπορούν να θεωρηθούν, από κάποια σκοπιά, ευοίωνα. Υπάρχουν και άλλες ενδείξεις πιο ενδιαφέρουσες και ελπιδοφόρες. Κανένας Έλληνας δεν παρασύρεται πλέον από τα "δημοσιογραφικά" φληναφήματα. Τα παρακολουθούν, μάλλον όμως διασκεδάζοντας. Οι αγωνιώδεις προσπάθειες για να περιορίσουν τη 17" Νοέμβρη στους Γιωτόπουλο - Κουφοντίνα και Σια έπεσαν πλήρως στο κενό. Όλοι ξέρουν ή υποπτεύονται τι πραγματικά συμβαίνει. Ο Κ. Σημίτης παρουσίασε μια ειδυλλιακή κατάσταση για τη χώρα μας, λες και μιλούσε σε πολίτες άλλης χώρας. Και όλοι, μηδέ των οπαδών του εξαιρουμένων, καγχάζουν και θλιβονται, μάλιστα, βλέποντάς τον να διαβάσει

γραφτές απαντήσεις σε ερωτήματα που ακόμη δεν του είχαν υποβληθεί... Άλλωστε ημικυβερνητικό ινστιτούτο ανακοίνωσε ότι, π.χ. στα οικονομικά το εισόδημα της συντριπτικής πλειοψηφίας μειώθηκε τουλάχιστο κατά 6% και, ακόμη και με τα επίσημα στοιχεία, ότι μόνο μετά από 23 χρόνια (!) θα επιτύχουμε την πραγματική... σύγκλιση. Όλοι ειρωνεύονται, όταν ακούνε ότι ο πληθωρισμός τρέχει με 3,6%, ενώ οι τιμές γύρω τους υψώνονται ως τείχη αποκλεισμού.

Οι μηχανισμοί προπαγάνδας οργίασαν για την επέτειο της τρομοκρατικής επίθεσης της 11^{ης} Σεπτεμβρίου στους δίδυμους πύργους. Όλοι όμως παρατηρούν ότι κανείς, πουθενά δεν ανέφερε πως έχει ήδη αποκαλυφθεί αρχικά πως η ΣΙΑ το είχε

προείπει στο FBI, αλλά εκείνο το ... ξέχασε και αργότερα ότι ε γνώριζε τα πάντα επακριβώς ο πρόεδρος Μπους. Και όλοι χαμογελούν έτσι, ώστε ανάγκασαν ακόμη και το ελληνικό Κοινοβούλιο να μην τολμήσει να εκδώσει ψήφισμα υπέρ των θυμάτων της επίθεσης, αλλά υπέρ των αθών θυμάτων όλων των επιθέσεων παγκοσμίως!

Πολλά λοιπόν προετοιμάζονται στην κοινή, μη χειραγωγούμενη πλέον επιτυχώς, γνώμη. Το ερώτημα είναι όμως με ποιο τρόπο η ογκούμενη δυσφορία δε θα οδηγήσει σε φαινόμενα Αργεντινής ή Περού, αλλά σε κάποια συντονισμένη διέξοδο από τα προβλήματα που πολλαπλασιάζονται και απειλούν.

ΜΠΟΪΚΟΤΑΖ - ΑΚΡΙΒΕΙΑ

Δυστυχώς, επιβεβαιώθηκε η πρόβλεψη του ΑΣΚΕ για την εκτίναξη του πληθωρισμού, λόγω της ένταξης στην ΟΝΕ, παρά τις αντίθετες διαβεβαιώσεις των ευρωπαϊστών. Το κύμα κερδοσκοπικών πιέσεων και η αδυναμία της Κυβέρνησης Σημίτη να το αντιμετωπίσει έφεραν τον κόσμο σε απόγνωση, καθώς βλέπει τις συντάξεις - βοηθήματα και τους ανεπαρκείς μισθούς να εξανεμίζονται ταχύτατα και το καλάθι της νοικοκυράς να είναι μονίμως σχεδόν άδειο. Μετά τις θριαμβολογίες για την εισοδό μας στην ΟΝΕ, έφθασε η ώρα της πικρής αλήθειας. Αφ' ενός το σκληρό ευρώ περιόρισε την ανταγωνιστικότητα των ελληνικών επιχειρήσεων, αφ' ετέρου οι στρογγυλοποιήσεις προς τα πάνω και οι αυθαίρετες - ανεξέλεγκτες αυξήσεις στις τιμές έφτασαν επίσημα τον πληθωρισμό κοντά στο 4%, το μεγαλύτερο της ευρωζώνης.

Μια από τις γενεσιουργές αιτίες του πληθωρισμού είναι η κερδοσκοπία, που έχει ρίζες στην προδιάθεση και της ελληνικής αγοράς να προσαρμόζει αυξητικά τις τιμές της, εκμεταλλευόμενη τη σύγχυση που υπάρχει

σχετικά με την πραγματική αξία του ευρώ. Με κάθε μείωση του τζίρου τα ποσοστά κέρδους αυξάνονται, ώστε να παραμένει άθικτο το τελικό κέρδος. Αφ' ετέρου η κυβέρνηση αδυνατεί τα τελευταία χρόνια να αυξήσει το πρωτογενές πλεόνασμα στα δημόσια οικονομικά, δηλαδή να μειώσει δραστικά τις κρατικές δαπάνες και ταυτόχρονα να αυξήσει τη συλλογή φόρων, όπου παρατηρείται αυξημένη φοροδιαφυγή, γιατί αυξάνονται κάθε χρόνο οι δαπάνες για την εξυπηρέτηση του διαρκώς αυξανόμενου δημοσίου χρέους. (πρόσφατα δανειστήκαμε επιπλέον 500 δισ δραχμές για ολυμπιακά έργα).

Έτσι φτάσαμε στο μποϊκοτάζ - κοροϊδία των καταναλωτών της 3^{ης} Σεπτεμβρίου με τις ευχές και τις προτροπές κυβερνητικών παραγόντων, για να δικαιολογηθεί η υπαναχώρησή τους στη μείωση της φορολογίας και στην εφαρμογή του ενιαίου μισθολογίου των δημοσίων υπαλλήλων. Άλλωστε, κατ' επιταγήν των κανόνων της ελεύθερης αγοράς καταργήθηκε, ύστερα από απαίτηση της Ε.Ε., ο αγορανομικός έλεγχος. Πού είναι η προαναγγελθείσες άσπρες ή μαύρες λίστες;

Το INKA σχεδιάζει καινούργιες κινητοποιήσεις... Είναι επιτυχημένο ένα μποϊκοτάζ, όταν το ποσοστό μείωσης του όγκου των αγορών έφτασε το 70%, αλλά προηγήθηκε αύξηση έως και 40% του όγκου των πωλήσεων μια μέρα πριν και την επόμενη αυξάνεται κατά άλλο 40 %; Η επιτυχία κάθε κινητοποίησης πρέπει να κρίνεται στη βάση του κατά πόσο είναι υποκινούμενη ή υγιής αντίδραση συνειδητοποιημένων πολιτών, αν έχει σταθερούς και συγκεκριμένους στόχους και ικανοποιητική διάρκεια, αν είναι η αρχή ενός αγώνα εναντίον των πραγματικών αιτίων.



ΕΚΤΙΣΟ ΤΟΥ ΣΤΑΘΗ από την «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ»

ΠΕΡΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ: Η περίπτωση της 17 Νοέμβρη (συνέχεια από τη σελίδα 1)

Παλαιστίνη, όπου καταπατείται κάθε δημοκρατικό δικαίωμα και ο αντίπαλος διαθέτει τέτοια πολεμική υπεροχή, που είναι στρατιωτικά άτρωτος. Στο παρελθόν χρησιμοποιήθηκε συχνά το αντάρτικο των βουνών ως μέθοδος προπαγάνδας και ενίσχυσης δυνάμεων, που κατέληγε σε αλλαγή συσχετισμών, π.χ. Ελλάδα (1821, 1940). Όπου η μορφολογία του εδάφους δεν επέτρεπε αντάρτικο, απέμενε η τρομοκρατία ως μοναδική μορφή, π.χ. οι Ιρλανδοί εξανάγκασαν τους Άγγλους να ελευθερώσουν το μεγαλύτερο μέρος της πατρίδας τους, ασκώντας τρομοκρατία.

Με την εκπληκτική ανάπτυξη της τεχνολογίας (παρακολουθήσεις από δορυφόρο, κατευθυνόμενα βλήματα κλπ) από πλευράς ΗΠΑ, το αντάρτικο των βουνών αντιμετώπιζε όλο και περισσότερες δυσκολίες. Η σύλληψη και δολοφονία του Τσε στη Βολιβία το 1967 επέδρασε καταλυτικά στα κινήματα, κυρίως της Λατινικής Αμερικής, που αποφάσισαν τη στροφή προς το "αντάρτικο πόλης", που στην ουσία είναι στροφή προς την τρομοκρατία.

Το ΑΣΚΕ πιστεύει πως σε κάθε περίπτωση η τρομοκρατία έχει νόημα, όταν αποτελεί συστατικό στοιχείο ενός πολύπλευρου μαζικού κινήματος και, στο βαθμό που αυτό το κίνημα αναπτύσσεται, το ειδικό της βάρος μειώνεται υπέρ άλλων μορφών πάλης, στρατιωτικών και μη, γιατί, αν ο τελικός στόχος ενός κινήματος είναι η εξουσία, αυτή η εξουσία δε θα προσιωνίζει τίποτα καλό για ένα λαό, όταν κατακτάται μόνο ή κυρίως με τρομοκρατική δράση. Ο IRA στην κατεχόμενη Β. Ιρλανδία και η ΕΤΑ στη χώρα των Βάσκων αγωνίζονται στα πλαίσια ενός ισχυροτάτου μαζικού κινήματος. Το ίδιο και το Ρ.Κ.Κ. στο Κουρδιστάν, μέχρι τη στιγμή που σταμάτησε τον ένοπλο αγώνα.

Με τις παραπάνω σκέψεις, σήμερα στην Ελλάδα κατά την άποψη του ΑΣΚΕ δε "νομιμοποιείται" οποιαδήποτε τρομοκρατική δράση ούτε από άποψη επαναστατική, πρώτο, γιατί η δημοκρατία λειτουργεί στη χώρα μας (έστω με τον τρόπο που λειτουργεί) και δεύτερο, γιατί δε συνδέεται με μαζικό κίνημα. Το ίδιο ισχύει σε γενικές γραμμές για τις Ερυθρές Ταξιαρχίες της Ιταλίας και την οργάνωση Μπάαντερ-Μάινχοφ της Γερμανίας, αν και υπάρχουν σοβαρές διαφορές ανάμεσα σ' αυτές τις οργανώσεις και τη 17 Ν.

Οι ΗΠΑ, οι σύμμαχοί τους και η τρομοκρατία

Έχουμε ξαναγράψει στην ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ του ΑΣΚΕ ότι ένα καθεστώς είναι σταθερό, όταν ελέγχει όχι μόνο την κυβέρνηση, αλλά και την

(εμφανιζόμενη ως) αντιπολίτευση (όχι μόνο πολιτικά κόμματα, αλλά και συνδικάτα, μη κυβερνητικές οργανώσεις, εφημερίδες, επιστημονικούς φορείς, κλπ). Στα πλαίσια αυτά οι ΗΠΑ, ως υπερδύναμη (και η μοναδική τα τελευταία 15 χρόνια), με τους συμμάχους τους δημιούργησαν και ενίσχυσαν τρομοκρατικές οργανώσεις, που εμφανίστηκαν ως επαναστατικές, είτε για να προκαλέσουν προβλήματα και έκρυθμες καταστάσεις, που θα "νομιμοποιούσαν" εξωτερική επέμβαση (UCK, Ταλιμπάν, ΕΟΚΑ Β), είτε για επίλυση "εσωτερικών υποθέσεων" (απαλλαγή από στελέχη του μηχανισμού τους που δημιούργησαν ή μπορούσαν να δημιουργήσουν προβλήματα σ' ολόκληρο το σύστημα ή σε μια μερίδα του), είτε για δημιουργία σύγχυσης και του απαραίτητου αντίπαλου δέους, ιδίως μετά την εξάλειψη του "κομμουνιστικού κινδύνου".

Όμως με την όξυνση των ανισοτήτων και των αντιθέσεων που δημιουργεί η παγκοσμιοποίηση και την απόγνωση σε πολλούς λαούς το φαινόμενο της τρομοκρατίας πήρε ανεξέλεγκτες (γι' αυτούς) διαστάσεις, ιδίως στον αραβικό-μουσουλμανικό κόσμο. Μπροστά σ' αυτόν τον μεγάλο κίνδυνο οι ΗΠΑ και σύμμαχοί τους έριξαν το σύνθημα για την εξάρθρωση της τρομοκρατίας, ξεκινώντας, όπως πάντα από τα εύκολα, δηλ. τις δικές τους οργανώσεις π.χ. Αλ. - Κάιντα - Ταλιμπάν.

Για την περίπτωση μιας τόσο ολιγομελούς και απομονωμένης οργάνωσης όπως η 17 Ν., με βεβαιότητα μπορεί να μιλήσει κανείς, μόνον αν έχει πληροφορίες "από μέσα". Η εντύπωση, όμως, που δίνει είναι ότι πρόκειται για μια "μικτή" οργάνωση, με ελεγχόμενη κυρίως την ηγεσία και μέλη λιγότερο ή περισσότερο ανυποψίαστα, δηλ. απορρίπτουμε την εκδοχή για κακοποιούς του κοινού ποινικού δικαίου. Η κλίμακα ορισμένων ενεργειών (Ουέλς, Τσάντες, Σόντερς) είναι τέτοια που με καμμία λογική δε μπορεί να γίνει δεκτό ότι η οργάνωση άρχισε και τέλειωνε με τους ανθρώπους που εμφανίζονται από το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης.

Τα πολιτικά παιχνίδια και η 17 Ν

Ενώ από τα ΜΜΕ αποκλείεται κάθε φωνή ουσιαστικής αμφισβήτησης (μεμονωμένες φωνές αντίρρησης τις θεωρούν ότι εντάσσονται κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο στη λογική του συστήματος), οι ενέργειες και οι θέσεις της 17 Ν, μιας μικρής ομάδας, προβάλλονται διαρκώς επί 27 χρόνια και κατά παράβαση της δικής τους νομοθεσίας.

Εκτός από τους στόχους που

προαναφέραμε και όσο η τρομοκρατία βόλευε τους Αμερικάνους η δράση της 17 Ν ικανοποιούσε το μέσο παθητικό πολίτη - τηλεθεατή ("καλά τους κάνανε") και αποτελούσε έναν άλλο λόγο για τη δική του παθητικοποίηση. Τώρα που οι Αμερικάνοι αποφάσισαν να εξαρθρώσουν την τρομοκρατία η καθοδηγούμενη παραπληροφόρηση των ΜΜΕ (αυτό το αίσχος!) μετέτρεψε εύκολα την κοινή γνώμη.

Έτσι το "σύστημα εξάρτησης", το "καθεστώς", που μόνο αντιπάθεια και οργή προκαλεί στο μέσο πολίτη, αποξενωμένο από κοινωνική στήριξη, εμφανίζεται ενισχυμένο. Αν, μάλιστα, στις δίκες που θα ακολουθήσουν τα "θηρία" της 17 Ν εμφανιστούν ως "μετανοημένοι", το "καθεστώς" θα θριαμβολογεί ότι συνέτριψε και τους πιο σκληρούς αντιπάλους του και θα προσθέτει άλλο ένα επιχείρημα στην άποψη ότι "δε γίνεται τίποτα". Οι δύο κύριες πολιτικές δυνάμεις του συστήματος περιμένουν οφέλη, το ΠΑΣΟΚ γιατί "εξάρθρωσε την τρομοκρατία" και η ΝΔ γιατί έχει θύματα από την τρομοκρατία, έχει συνεπή στάση απέναντί της και είναι ως παράταξη υπεράνω πάσης

υποψίας. Θα επιχειρήσουν να δώσουν την εντύπωση ότι στο εδώλιο, μαζί με τα μέλη της 17 Ν, κάθεται ολόκληρη η αριστερά και οι ιδέες της. Το χειρότερο είναι ότι όλος αυτός ο υπέρμετρος θόρυβος γύρω από τη 17 Ν (που καίει και πολλά δικά τους χαρτιά, π.χ. δημοσιογράφους) δημιουργεί εύλογους φόβους ότι διάφοροι νοσηροί εγκέφαλοι απεργάζονται μέσω αυτής της υπόθεσης και άλλους ευρύτερους και σκοτεινότερους στόχους. Μια ευχάριστη εξέλιξη θα ήταν, αν στην πορεία προς τις δίκες οι οξύτερες αντιθέσεις ανάμεσα στις ξένες μυστικές υπηρεσίες και τα παρακλάδια τους, οδηγούσαν στην αποκάλυψη ενός τουλάχιστον μέρους της αλήθειας και στην κατάρρευση του επιμελώς στημένου σκηνικού.

Τελευταίο: το ΑΣΚΕ πιστεύει πως το πρόβλημα της Ελλάδας δεν είναι η τρομοκρατία και η 17 Ν. Τα εθνικά μας θέματα απεμπολούνται, η ένταξη στην Ε.Ε. μας οδηγεί στην οικονομική καταστροφή, ο πολιτισμός μας χάνεται, τα δημοκρατικά μας δικαιώματα συνεχώς περιορίζονται και όλ' αυτά επιχειρείται από τα ΜΜΕ να περιτέσουν σε πλήρη αφάνεια.

ΚΥΠΡΙΑΚΟ : ΠΙΕΣΕΙΣ ΓΙΑ «ΛΥΣΗ»

ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΕΝΤΑΞΗ

Όσο πλησιάζει ο χρόνος για την ένταξη της Κύπρου στην ΕΕ, τόσο εντείνονται οι πιέσεις ΗΠΑ και Βρετανίας για λύση του Κυπριακού που θα ικανοποιεί τα τουρκικά συμφέροντα.

Με αλληπαλλήλους γύρους συνομιλιών Κληρίδη-Ντενκτάς, που επέβαλαν Αμερικανοί και Βρετανοί μέσω του ΟΗΕ, πιάζουν για την αναγνώριση τουρκοκυπριακού κράτους στα πλαίσια συνομοσπονδίας με μανδύα ομοσπονδίας. Θέτουν μάλιστα κάθε φορά χρονικό όριο επίτευξης λύσης, ώστε να προλάβουν το χρόνο ένταξης και να μην υποχρεωθούν ν' ασκήσουν ευρύτερες πιέσεις στις χώρες-μέλη της ΕΕ.

Έχουν μετέλθει όλα τα εφευρήματα, παρ' όλο που η Τουρκία μέσω του Ντενκτάς έχει τορπιλίσει τις συνομιλίες, ζητώντας κάθε φορά περισσότερα. Το καινούργιο εφεύρημα τους είναι η αυτοδιάλυση της Κυπριακής Δημοκρατίας και η δημιουργία ενός κράτους-συνεταιρισμού δύο ισότιμων εταίρων, Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων, ανεξαρτήτως πληθυσμιακού κριτηρίου.

Μάλιστα ο Γ.Γ. του ΟΗΕ (αυτός ο υπάλληλος, που ευλόγησε με τη στάση του τους βομβαρδισμούς της Γιουγκοσλαβίας και του Αφγανιστάν) καλεί και τα δύο μέρη να μεταποτίσουν τις θέσεις τους σε νέο γύρο συνομιλιών, γιατί αλλιώς απειλεί ότι θα καταθέσει ο ίδιος σχέδιο λύσης, που θα είναι φυσικά αυτό

που υπαγορεύουν ΗΠΑ και Βρετανία.

Η κυβέρνηση Σημίτη

Η κυβέρνηση Σημίτη ανησυχεί, επειδή φοβάται ότι οι κοινοτικοί εταίροι θα υπαναχωρήσουν υπό την πίεση ΗΠΑ-Βρετανίας και θ' αναβάλουν την ένταξη της Κύπρου, μέχρι να επιτευχθεί «λύση». Παρόλο που στο βωμό της ένταξης εγκατέλειψε την Κύπρο (ενιαίο αμυντικό δόγμα, λύση στα πλαίσια των αποφάσεων του ΟΗΕ κ.λπ.) και έχει καταστεί ο πλέον ένθερμος υποστηρικτής της Τουρκίας στην ΕΕ, ανησυχεί, επειδή η ενδοτική και φίλοτουρκική της πολιτική θ' αποτύχει και θα βαρύνει στις επερχόμενες εκλογές.

Ο ενδοτισμός της είναι σύμφυτος, αφού ο ίδιος ο Σημίτης στη Θεσσαλονίκη ανέφερεθηκε σε «τουρκοκυπριακό τμήμα» της Κύπρου, αναγνωρίζοντας ουσιαστικά την τουρκική κατοχή, κάτι που είχε επιχειρήσει να περάσει μέσω του περιβόητου άρθρου Πανταγιά για αποδοχή της συνομοσπονδίας. Το χειρότερο είναι ότι και ο ίδιος ο Κληρίδης, υπό τον εκβιασμό της ένταξης, μιλάει πια για δύο κρατίδια.

Όπως γράψαμε σε προηγούμενο φύλλο της «Ε» η ένταξη της Κύπρου θα της αφαιρέσει τη δυνατότητα να εκμεταλλευθεί τη οικονομική της υπεροχή με την οποία μπορεί να επιβάλλει de facto την ενσωμάτωση των κατεχομένων.

Η μη ένταξη της Κύπρου στην ΕΕ θ' αποβεί θετική για το Κυπριακό, αρκεί να μη γίνει αποδεκτή καμμία «λύση».

Η ΤΟΥΡΚΙΑ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΣΕ ΣΥΓΧΥΣΗ

Πτώση της κυβέρνησης Ετσεβίτ

Η μεθόδευση της πτώσης της κυβέρνησης Ετσεβίτ φαινόταν αρχικά αναίτιολογητη, παρά το γεγονός ότι την πτώση της προκάλεσαν φιλοαμερικανοί πολιτικοί (Τζεμ, Ντερβίς , Οζκάν κ.λ.π.) . Τα πράγματα ξεκαθάρισαν με την επίσκεψη του Αμερικανού υφυπουργού Άμυνας Πολ Γούλμποβιτς, που έσπευσε να καθησυχάσει το τουρκικό στρατιωτικό και πολιτικό κατεστημένο, το οποίο αντιτίθεται στην αμερικανική επέμβαση στο Ιράκ, φοβούμενο τη δημιουργία κουρδικού κράτους ελεγχόμενου από τις ΗΠΑ (που επιδιώκουν τον έλεγχο των πετρελαίων της Μοσούλης και του Κιρκούκ). Ήταν πλέον φανερό ότι οι λόγοι ήταν η αντίθεση Ετσεβίτ στην επέμβαση.

Συνέβησαν διάφορα τραγελαφικά, όπως ο Ντερβίς να είναι υπουργός Οικονομικών και να εξαγγέλλει κόμμα με τον Τζεμ, τον οποίο εν συνεχεία εγκατέλειψε, για να πάει με τον «αριστερό» Μπαϊκάλ, φοβούμενος ότι δε θα εκλεγεί.

Δε συνεπάγεται όμως ότι στις εκλογές της 3ης Νοεμβρίου θα επικρατήσουν οι φιλοαμερικανοί. Το αντίθετο μάλιστα. Πρώτο κόμμα φέρεται το ισλαμικό, που είναι αντίθετο με την επέμβαση, με 25 % περίπου, ενώ δεύτερο το Ρεπουμπλικανικό του Μπαϊκάλ με 21 %. Επίσης αντίθετο είναι και το ακροδεξιό του Μπαχτσελί, που όμως έχει ποσοστό κάτω του 10 % (όριο για την είσοδο στη Βουλή). Κάτω του 10 % έχουν και όλα τα υπόλοιπα κόμματα του τουρκικού κατεστημένου (Γιμάζ, Τσιλέρ κ.λ.π.)

Δεν αποκλείεται οι Αμερικανοί να είχαν σχεδιάσει επέμβαση στο Ιράκ πριν τις τουρκικές εκλογές, όμως τα πράγματα δεν εξελίσσονται ευνοϊκά γι' αυτούς (δες άρθρο για το Ιράκ) και το πιθανότερο είναι να μην προλάβουν. Έτσι, αν γίνουν εκλογές, με βάση τα σημερινά δεδομένα θα επικρατήσουν οι ισλαμιστές με αντιπολίτευση τους Ντερβίς-Μπαϊκάλ και τα υπόλοιπα κόμματα εκτός Βουλής. Το τουρκικό καθεστώς θα έχει ένα πρόσθετο σοβαρό πρόβλημα με αυτό το κομφούζιο. Για το λόγο αυτό συζητούν πλέον για αναβολή των εκλογών, μέχρις ότου εξασφαλιστεί η δυνατότητα συμμετοχής και άλλων κομμάτων στη Βουλή, ώστε το πολιτικό να ελέγχεται ευκολότερα.

Σύμφωνα με τις «νέες θεωρίες» των ΗΠΑ, τα «κομβικά κράτη», όπως η Τουρκία, χαρακτηρίζονται από συνεχή αοριστία και ένταση, δηλ. με άλλα λόγια οι ΗΠΑ, όπου δεν μπορούν να ελέγχουν άμεσα την πολιτική μιας χώρας, προκαλούν και εκμεταλλεύονται τις αντιθέσεις μεταξύ των διαφόρων μπλοκ εξουσίας.

Τουρκία και ΕΕ

Τα οικονομικά προβλήματα της Τουρκίας και η εξαθλίωση ακόμη και των μεσαίων στρωμάτων έχουν προκαλέσει φόβους για κοινωνικές εκρήξεις, πράγμα για το οποίο ανησυχεί πολύ σοβαρά το τουρκικό κατεστημένο. Η επίκληση της διατήρησης της ακεραιότητας της Τουρκίας και της τουρκικής εθνικής συνείδησης δεν είναι πλέον αποτελεσματικά ιδεολογήματα για την αντιμετώπιση των οξυτάτων αυτών προβλημάτων. Μια μερίδα του κατεστημένου (ακόμη και στρατιωτικοί) θεωρεί ότι η ένταξη της Τουρκίας, με τους δικούς της όρους, στην Ε.Ε θα διασφαλίσει την εξουσία του, όπως άλλωστε όλες οι ευρωπαϊκές ελίτ, των οποίων οι χώρες εντάχθηκαν στην ΕΕ. Η ΕΕ προπαγανδίζεται στην Τουρκία ως παράδεισος, όπως γινόταν στην Ελλάδα πριν το 1981.

Όμως η ένταξη της Τουρκίας στην ΕΕ θα σημαίνει πλήρη ανατροπή των πολιτικών και οικονομικών συσχετισμών που υπάρχουν σήμερα. Η Τουρκία, ως η πιο ισχυρή στρατιωτικά και πληθυσμιακά, θα έχει ηγεμονική συμπεριφορά και θα μπορεί να εμποδίζει την κυρίαρχη πολιτική, που σήμερα ασκείται από το γαλλογερμανικό άξονα, και να περνάει στην ΕΕ ευκολότερα (μαζί με τη Βρετανία) τα συμφέροντα των ΗΠΑ. Για το λόγο αυτό οι ΗΠΑ θέλουν την ένταξή της στην ΕΕ. Επίσης, θα μπορεί να εξάγει τα κοινωνικά της προβλήματα, με την ελευθερία μετακίνησης εκατομμυρίων Τούρκων στις άλλες χώρες της ΕΕ.

Είναι λοιπόν φανερό ότι οι ισχυρές ευρωπαϊκές χώρες για τους λόγους αυτούς αποκλείουν την είσοδο της Τουρκίας στην ΕΕ, με συνέπεια τα προβλήματά του τουρκικού κατεστημένου να πολλαπλασιάζονται.

Η Ελλάδα και η ένταξη της Τουρκίας στην ΕΕ

Ο ισχυρισμός ότι η ένταξη της Τουρκίας στην ΕΕ είναι προς το συμφέρον της Ελλάδας είναι όχι μόνο ψευδής αλλά και υποβολιμαίος. Το τουρκικό καθεστώς εντός της ΕΕ θα επιδιώξει την εκπλήρωση των στρατηγικών του στόχων. Θα έχει πολλαπλάσια δυνατότητα άσκησης πίεσης, ως ισχυρή χώρα, απέναντι στην Ελλάδα για εδαφικές παραχωρήσεις και για πλήρη δορυφοροποίησή της. Οι επιδιώξεις αυτές θα περνούν μέσα από τα θεσμικά όργανα της ΕΕ, σε αντιστάθμισμα των οικονομικών παραχωρήσεων προς το δυτικοευρωπαϊκό κεφάλαιο με το άνοιγμα της αγοράς της.

Για το λόγο αυτό η κυβέρνηση Σημίτη και ο κατ' επιφασή Έλληνας υπουργός Εξωτερικών, που λειτουργεί στην πραγματικότητα ως εκπρόσωπος της Τουρκίας, με το να πιέζει τους

υπολοίπους της ΕΕ για καθορισμό του χρόνου έναρξης των ενταξιακών διαπραγματεύσεων της Τουρκίας, λειτουργεί συνειδητά εις βάρος των ελληνικών συμφερόντων.

Εκτός των οικονομικών και κοινωνικών

προβλημάτων που ήδη μας έχει προκαλέσει η ένταξη, για την προστασία της ακεραιότητας της χώρας σε περίπτωση ένταξης της Τουρκίας στην ΕΕ ο μόνος τρόπος είναι η άμεση αποχώρηση της Ελλάδας από την ΕΕ.

ΙΡΑΚ: ΤΑ «ΓΕΡΑΚΙΑ» ΣΕ ΑΔΙΕΞΟΔΟ

Η πλήρης, πλέον, αλλαγή της αμερικάνικης πολιτικής μετά την 11^η Σεπτεμβρίου του 2001 επισφραγίζεται με την απόφασή τους να επέμβουν στο Ιράκ μονομερώς, χωρίς προσχήματα και χωρίς, πλην του θλιβερού Μπλέρ, συμμάχους.

Έχουμε γράψει σε προηγούμενο φύλλο της «Ε» ότι οι ΗΠΑ, με ενδεχόμενη απώλεια της Σαουδικής Αραβίας, μετά το Ιράν και το Ιράκ, θα έχουν χάσει τον έλεγχο του 80% των πετρελαίων που εξάγονται με πολύ φθηνές τιμές. Όπως δήλωσε άλλωστε ευθέως ο Αμερικανός υφυπουργός Άμυνας Πολ Γούλμποβιτς στην Τουρκία, οι ΗΠΑ ως μοναδική υπερδύναμη είναι αδιανόητο να μην ελέγχουν τις πηγές ενέργειας, που υπάρχουν στον κόσμο. Τα άλλα περί όπλων μαζικής καταστροφής του Ιράκ ή «αξόνων του κακού» κ.λ.π. είναι τόσο χοντροκομμένα, που δεν πείθουν ούτε τους αφελείς. Οι ίδιοι Αμερικανοί επιθεωρητές του ΟΗΕ δηλώνουν ότι το Ιράκ δε διαθέτει τέτοια όπλα και είναι πολύ δύσκολο να τα αποκτήσει στο μέλλον.

Η επέμβαση στο Ιράκ αφορά την ιδιοκτησία του μεγαλύτερου «βενζινάδικου» του πλανήτη, όπως εύστοχα έγραψαν οι Φαϊνάνσιαλ Τάιμς. Ο Σαντάμ, άλλωστε, ήταν το «αγαπημένο παιδί» των ΗΠΑ στον πόλεμο με το Ιράν. Επίσης σιωπηρά τον ενθάρρυναν για την εισβολή στο Κουβέιτ, την οποία εν συνεχεία χρησιμοποίησαν ως πρόσχημα, για να εγκατασταθούν στρατιωτικά στην πλέον πετρελαιοφόρα περιοχή του κόσμου. Την ίδια ακριβώς πολιτική ακολούθησαν και με το Μιλόσεβιτς και με το Μπιν Λάντεν.

Οι αντιδράσεις μέσα στις ΗΠΑ είναι πολύ σοβαρές. Είναι πρωτοφανές ότι ο υπουργός Εξωτερικών τους Κόλιν Πάουελ δηλώνει ότι θα αποχωρήσει μετά το τέλος της τρέχουσας προεδρικής θητείας (σ.σ. να θυμηθούμε στην Ελλάδα τι έγινε με τον Αλ. Παπαδόπουλο). Επίσης αντίθεση στην επέμβαση εκφράζουν ανοικτά πολλοί γερουσιαστές, ο πρώην υπουργός Δικαιοσύνης Ράμσεϊ Κλαρκ, ο στρατηγός Πολ Σκόουκροφτ (ο επικεφαλής της «καταιγίδας της ερήμου» κ.λ.π., με αποτέλεσμα να μεταστρέφεται η, συνήθως καθοδηγούμενη από την κυβέρνηση, αμερικανική κοινή γνώμη. Τα αμερικανικά συμφέροντα που εκφράζονται μέσω του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, της Ρωσίας, της Γαλλίας, της Γερμανίας, της Κίνας, οι οποίες έχουν συνάψει

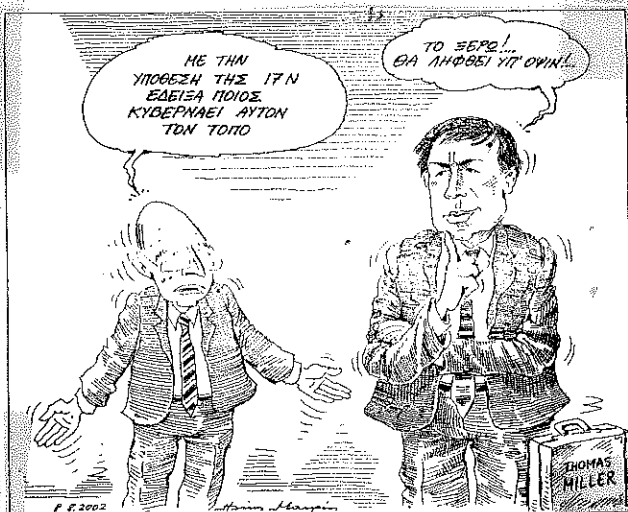
ενεργειακές συμφωνίες με το Ιράκ, αντιτίθενται στην επέμβαση.

Ολ' αυτά έχουν οδηγήσει την πολιτική μονομερούς επέμβασης των «γερακιών» σε αδιέξοδο. Την εξέλιξη αυτή είχαμε προβλέψει σε προηγούμενο φύλλο της «Ε», όπου είχαμε γράψει ότι όσο πιο απροκάλυπτα προσπαθούν οι ΗΠΑ να προωθούν τις θέσεις τους, σε τόσο μεγαλύτερο αδιέξοδο θα περιέρχονται.

Μπρος στο αδιέξοδο αυτό διαφαίνεται μια προσπάθεια εκ μέρους τους να διαπραγματευθούν με τους «ανταγωνιστές» τους τα «ποσοστά» ελέγχου των πετρελαίων του Ιράκ. Οι συνθήκες όμως (Παλαιστινιακό, αντιδράσεις των Αράβων, κεκτημένο των «ανταγωνιστών») δεν είναι προς το παρόν τουλάχιστον ευνοϊκές για τα «γεράκια».

Η Κως

Αφού όλοι κάνουν τους ντέτεκτιβς, ας μπούμε και μεις στον πειρασμό. Μήπως με την κλοπή όπλων κάποιοι έστειλαν το μήνυμα ότι οι συλλήψεις δεν πρέπει να πάνε πιο ψηλά από τον Κουφοντίνα και το Γιωτόπουλο;



ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ 3/8/02 Σκίτσος του Ηλία Μακρή

Για τις εκλογές της Αυτοδιοίκησης

Υπενθυμίζουμε συνοπτικά όσα γράψαμε αναλυτικά στο προηγούμενο φύλλο:

Το ΑΣΚΕ υποστηρίζει μόνο προοδευτικούς, ανεξάρτητους συνδυασμούς ή συνδυασμούς στους οποίους συμμετέχει όλη η αριστερά. Αν τέτοιος συνδυασμός δεν υπάρχει, δεν εκδηλωνόμαστε υπέρ κανενός υποψηφίου, απλώς ψηφίζουμε κάποιο αριστερό συνδυασμό, με το λευκό να είναι η τελευταία μας επιλογή.

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Οι ξένοι αποτελούν ήδη πάνω από το 10% του πληθυσμού της Ελλάδας κι ένα πολύ μεγαλύτερο ποσοστό του ενεργού πληθυσμού. Η παρουσία τους θέτει πολλά και πολύπλοκα ζητήματα, οικονομικά, κοινωνικά, πολιτιστικά, πολιτικά και ιδεολογικά, στα οποία ο καθένας οφείλει να πάρει θέση.

Α. Γενική τοποθέτηση

Η μετανάστευση είναι ένα φαινόμενο που χαρακτηρίζει συνεχώς τον άνθρωπο από τότε που εμφανίστηκε στη Γη. Όμως τα τελευταία 10-20 χρόνια, αυτά που συνηθίσαμε να λέμε χρόνια της παγκοσμιοποίησης, παρατηρείται μια έξαρση του φαινομένου και παγκόσμια και στην Ελλάδα. Αυτό δεν είναι τυχαίο. Όπως μαρτυρούν τα στοιχεία που παραθέτουν όλοι οι έγκυροι οικονομολόγοι, στα χρόνια αυτά παρατηρείται μια τρομακτική μεταφορά πλούτου από τις χώρες του λεγόμενου Τρίτου Κόσμου προς τις ΗΠΑ (κυρίως) και την Ε.Ε. Οι άνθρωποι δε μπορούν πια να ζήσουν στον τόπο τους και μεταναστεύουν στη Δύση. Το φαινόμενο ενισχύεται από την ύπαρξη ανταρχικών καθεστώτων και κορυφώνεται με την ιστορική αποτυχία και κατάρρευση των καθεστώτων της Ανατ. Ευρώπης. Οι πολιτικές ηγεσίες που προέκυψαν στις χώρες αυτές πέφτουν στην αγκαλιά της Δύσης και οδηγούν το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού τους στην εξαθλίωση.

Η Ε.Ε. (και η ελληνική κυβέρνηση) ενεθάρρυναν τη μετανάστευση για τους εξής λόγους:

- Αναπλήρωσαν την έλλειψη εργατικού δυναμικού, που προκαλεί η γήρανση και η παρακμή των κοινωνιών τους
- Κράτησαν χαμηλά τα μεροκάματα και των ξένων και των ντόπιων εργαζομένων (στην Ελλάδα προς μεγάλο όφελος των εργολάβων των "Μεγάλων Έργων"), κρατώντας χαμηλά και τον πληθωρισμό, στόχος που τίθεται μετά μανίας στην οικονομική πολιτική της Ε.Ε. (για την Ελλάδα αποτελούσε και κριτήριο για την ένταξη στην ΟΝΕ). Σημειώνουμε ότι από τα χαμηλά μεροκάματα προκύπτουν υπερκέρδη που τοποθετούνται στις τράπεζες της Ελβετίας και δεν επενδύονται στην Ελλάδα. Συγχρόνως διευκολύνονται τα κυκλώματα του υποκόσμου, που η εξουσία τα ανέχεται, αν δε διαπλέκεται μαζί τους, κυρίως τα κυκλώματα της πορνείας. Υπολογίζεται ότι σήμερα στην Ελλάδα ζουν κάτω από άθλιες συνθήκες 80.000 πόρνες από την Αν. Ευρώπη, που "γερνάνε" μετά 4-5 χρόνια και τις οποίες έχουν "επισκεφθεί" 1.500.000 Έλληνες πολίτες!

Όμως, έτσι όπως λειτουργεί η ΕΕ, το φαινόμενο πήρε ανεξέλεγκτες διαστάσεις και δημιούργησε μεγάλα προβλήματα στις κοινωνίες της. Αιματηρές συγκρούσεις σε 3 πόλεις της Αγγλίας μεταξύ Νοτιοασιατών και Βρετανών, σοβαρά επεισόδια στο φιλικό (!) ποδοσφαιρικό αγώνα Γαλλίας - Αλγερίας, δολοφονικές επιθέσεις ναζιστών κατά Τούρκων και Κούρδων στη Γερμανία.

Η ακροδεξιά, δημιούργημα της ΕΕ, για να αποτελεί τη βολική αντιπολίτευση, αφού μειώνει τις κοινωνικές εντάσεις, έφτασε να συμμετέχει σε κυβερνήσεις, όπου δεν είναι καθόλου εξυπηρετική, γιατί αυξάνει τις εντάσεις, π.χ. στην Ιταλία μετά πάρα πολλά χρόνια οι εργαζόμενοι ξανακατέβηκαν στους δρόμους. Έτσι η ΕΕ, με τα αργά αντανάκλαστικά της, αποφάσισε στη σύνοδο της Σεβίλλης να περιορίσει το φαινόμενο, οργανώνοντας ειδική συνοριακή αστυνομία.

Και στο ζήτημα της μετανάστευσης είναι φανερή η υποκρισία της Δύσης, που ορκίζεται στα ανθρώπινα δικαιώματα, αυτοδιορίζεται ως ο εγγυητής των δικαιωμάτων αυτών σ' όλη τη Γη (για να δικαιολογεί τις ιμπεριαλιστικές της επεμβάσεις), την ίδια στιγμή που η ίδια με την πολιτική της εξαθλιώνει τους ανθρώπους. Στη διακήρυξη των ανθρωπίνων δικαιωμάτων (10/12/1948) αναφέρεται ως ανθρώπινο δικαίωμα "η ελευθερία στην έκφραση και την πίστη, η ελευθερία από το φόβο και τη στέρηση για όλα τα ανθρώπινα όντα". Πόσο σέβονται το δικαίωμα αυτό η αμερικάνικη παγκοσμιοποίηση και οι Ευρωπαίοι ουραγοί της; Η Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες, που ιδρύθηκε το 1950 ξοδεύει για τη "φιλάνθρωπία της" ένα ελάχιστο μέρος από τα κέρδη που αποκομίζει η Δύση από την εκμετάλλευση του Τρίτου Κόσμου.

Όποιος, λοιπόν, ειλικρινώς αγωνιά για τη μετανάστευση και του μετανάστες πρέπει πρώτ' απ' όλα να διαχωρίσει τη θέση του από τους "μονόδρομους" της παγκοσμιοποίησης και του ευρωπαϊσμού και να αγωνιστεί για την άμβλυνση των διακρατικών και ενδοκρατικών ανισοτήτων και την κοινωνική δικαιοσύνη. Μόνον αν απαλλαγούν οι χώρες του Τρίτου Κόσμου από την ξένη εξάρτηση, θα μπορέσουν να αναπτυχθούν οικονομικά κι έτσι, όχι μόνο να σταματήσει η μετανάστευση, αλλά και να επιστρέψουν στις χώρες τους όσοι μετανάστες το επιθυμούν.

Β. Μετανάστευση στη Δ. Ευρώπη και στην Ελλάδα

Πρέπει να αντιδιαστείλουμε τη (φυσιολογική, ιστορικά "φυσική") μετανάστευση

στη Δ. Ευρώπη από την (ιστορικά "αφύσικη") μετανάστευση στη χώρα μας.

Αποτελεί γενικό ιστορικό φαινόμενο περιοχές υπερανπτυγμένες να προσελκύουν μετανάστες από τις γειτονικές (και πιο απομακρυσμένες, αν υπάρχει πληροφόρηση και δυνατότητα μετακίνησης, όπως σήμερα) στη φάση της κοινωνικής παρακμής τους. Αυτό έγινε π.χ. 3 φορές στην περιοχή της Αρχαίας Μεσοποταμίας, στο τέλος της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και στη σημερινή Δυτική Ευρώπη. Όσο αυξάνει η ανάπτυξη, όσο τα υλικά και πολιτιστικά αγαθά πολλαπλασιάζονται, τόσο η κοινωνική ζωή σιγά σιγά μετατρέπεται σε ιδιωτική αναζήτηση της άνεσης, της εκδήλωσης και κανείς δε δέχεται να ασκήσει τις "κατώτερες" κοινωνικές λειτουργίες. Αυτές ασκούνται από εισαγόμενους από την περιφέρεια εργάτες, οι οποίοι με τον καιρό πολλαπλασιάζονται, ως επήλυδες πλέον, ελκόμενοι από τη λάμψη (που ενδεχομένως είναι φαντασιακή) του πλούτου και του "πολιτισμού" και προοδευτικά ανεβαίνουν στην κοινωνική κλίμακα στην αρχή εργάτες, μετά υπάλληλοι, στρατιώτες και στη συνέχεια "διευθυντές"), μέχρι που καταλύουν τελικά το προηγούμενο καθεστώς και ιδρύουν νέο, "δικό" τους.

Αυτό σε γενικές γραμμές ισχύει για τη Δυτ. Ευρώπη. Επί τρεις, τουλάχιστο, αιώνες υπήρξε το πιο ανεπτυγμένο τμήμα του πλανήτη, με ό,τι αυτό συνεπάγεται και σιγά σιγά κατακλύστηκε από τους λιγότερο ανεπτυγμένους "γείτονες" (αρχικά από τις αποικίες, τώρα έρχονται από όλες τις καθυστερημένες χώρες, λόγω και των νέων ευνοϊκών συνθηκών μετακίνησης, έστω κι αν τώρα η λάμψη είναι μόνο φαντασιακή...).

Είναι, λοιπόν, η μετανάστευση στη Δυτ. Ευρώπη ιστορικά κατανοητή και "φυσική". Συντρέχουν όμως οι ίδιες προϋποθέσεις και τα ίδια αίτια για τη χώρα μας; Εδώ πρόκειται για παρεξήγηση του φαινομένου.

Με την ένταξή μας στην ΕΟΚ δώσαμε την εντύπωση στους άλλους ότι αποτελούμε Ευρώπη, άρα μέρος του οικονομικού και πολιτιστικού κέντρου! Από την άλλη, με τον εισαγόμενο τρόπο ζωής και τα εισαγόμενα πρότυπα (και τα δάνεια!), αποκτήσαμε αντίληψη τρόπου ζωής δυσανάλογου προς την υλική και πολιτιστική παραγωγή μας. Δεν περάσαμε από το, δημιουργικό, στάδιο παραγωγικής ακμής, αλλά κατ' ευθείαν στο στάδιο της παρακμιακής αντίληψης της κατανάλωσης, της άνεσης (χωρίς να παράγουμε, καταναλώνουμε) και ήδη κινδυνεύουμε να γηράσουμε, πληθυσμιακά, κοινωνικά και ατομικά, πριν να ενηλικιωθούμε, πολύ περισσότερο να ανδρωθούμε. Γι' αυτό το

φαινόμενο της μετανάστευσης στη χώρα μας είναι ιστορικά "αφύσικο" και η άκριτη αποδοχή της δεν είναι κοινωνικά φυσιολογική.

Γ. Μερικές αρχές για μια Μεταναστευτική πολιτική

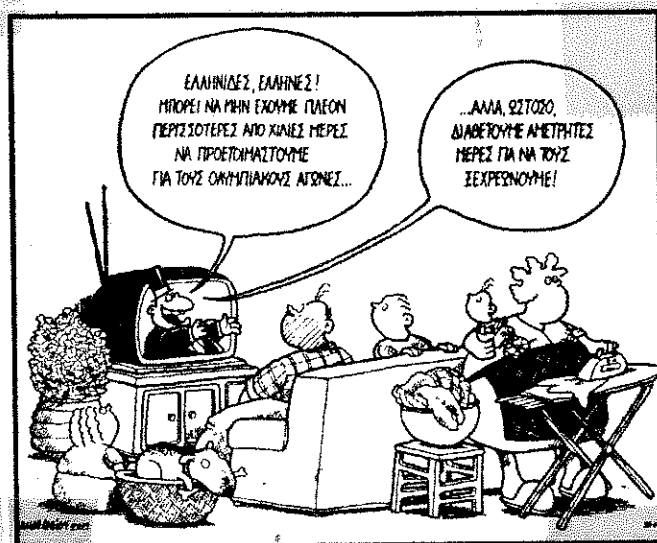
Με την προηγούμενη γενική τοποθέτηση φυσικά δεν εξαντλούμε το ζήτημα. Μετανάστες καλώς ή κακώς υπάρχουν στην Ελλάδα και ο καθένας οφείλει να πάρει θέση.

Πριν διατυπώσουμε τη δική μας θέση θέλουμε να σχολιάσουμε δύο ακραίες απόψεις, που κυκλοφορούν ευρέως, αλλά χωρίς μεγάλη πρακτική σημασία.

- Η ακροδεξιά κραυγάζει "έξω οι ξένοι", δηλ. προτείνει να διώξουμε όσους ήδη βρίσκονται στην Ελλάδα και όσους αποτολμήσουν από δω και πέρα να έρθουν να τους πετάξουμε στη θάλασσα (όπως έκαναν οι Ιταλοί του κ. Ντ' Αλέμα με το πλοίο από την Αλβανία, που έπνιξαν δεκάδες ανθρώπους, μεταξύ των οποίων και παιδιά).

Η θέση αυτή θα είναι πάντα περιθωριακή, γιατί δεν κολλάει με τον πολιτισμό μας, που δε δέχεται το ρατσισμό, παρότι τα ΜΜΕ προσφέρουν βήμα στους διάφορους ακροδεξιούς να την υποστηρίξουν και παρότι η πολύ μεγάλη ανεργία (4% πριν μπούμε στην ΕΟΚ, 12% σήμερα και 35% στη νεολαία) δημιουργεί εύλογους προβληματισμούς στους εργαζόμενους. Απόδειξη ότι όλοι σχεδόν οι Έλληνες δε διστάζουν να χρησιμοποιούν ξένους εργαζόμενους, παρότι αρκετοί αναπτύσσουν νοοτροπία αφέντη και προσφέρουν πολύ χαμηλά μεροκάματα.

Είναι χαρακτηριστική η στάση των νησιωτών μας, που μόλις αποβιβαστούν οι ξένοι από τα δουλεμπορικά, συνήθως σε άθλια κατάσταση, σπεύδουν σύσσωμοι να τους προσφέρουν τροφή, ρουχισμό, στοργή και



Του ΤΑΣΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ - ΑΠΟ ΤΑ "ΝΕΑ"

προστασία. Επίσης στα σχολεία όλοι σχεδόν οι μαθητές και οι εκπαιδευτικοί, χωρίς καμμία υπόδειξη από κανέναν και αναπληρώνοντας τα κενά της πολιτείας, συμπεριφέρονται άπογα στα ξένα παιδιά, που δεν αισθάνονται μειονεκτικά ή διαφορετικά από τα ελληνόπουλα.

• Οι υπερπροοδευτικοί ισχυρίζονται ότι οφείλουμε να έχουμε ανοιχτά σύνορα και να δεχόμαστε απεριόριστα και αδιακρίτως όλους τους ξένους. Πολλοί απ' αυτούς δεν έχουν κόστος από τον υπερπροοδευτισμό τους, γιατί ζουν με άνεση και ασφάλεια σε κάποια πλούσια γειτονιά. Όμως στις φτωχογειτονιές, όπου τα μεροκάματα γίνονται συνεχώς πιο δυσεύρετα και δεν υπάρχουν φύλακες και συστήματα ασφαλείας, αυτές οι απόψεις δεν ακούγονται καθόλου ευχάριστα. Μια τέτοια πολιτική θα οδηγούσε σε άγριες καταστάσεις, ιδίως μετά το 2004, που θα τελειώσουν τα ολυμπιακά έργα και το υπερδανεισμένο κράτος δε θα έχει να πληρώνει. Τότε αυτοί που θα υποφέρουν περισσότερο θα είναι οι ίδιοι οι μετανάστες, που θα γυρίζουν άνεργοι και πεινασμένοι και θα μετατραπούν σε εχθρούς. Δεν είναι τυχαίο ότι σε χώρες της Ε.Ε. αυτοί που αντιδρούν περισσότερο στην είσοδο νέων μεταναστών είναι οι προηγούμενοι μετανάστες. Όπως δεν είναι τυχαία τα ποσοστά του Λεπέν στις εργατικές γειτονιές του Παρισιού.

Προτάσεις – Θέσεις

1) Οι οικονομικοί πρόσφυγες πρέπει να γίνονται δεκτοί στην Ελλάδα μέχρι τα όρια εκείνα που αντέχει η οικονομία και η κοινωνία μας και ορίζει η πολιτεία, αφού συμβουλευτείται όλους τους αρμόδιους φορείς (συνδικάτα, αυτοδιοίκηση, παρκοίκες μεταναστών κλπ). Καλύπτουν δικές μας παραγωγικές ανάγκες και τις δικές τους ανάγκες επιβίωσης. Στο βαθμό που μονιμοποιούνται στην Ελλάδα μας βοηθούν να ξεπεράσουμε την εισαγόμενη από τη Δύση παρακμή μας. Από τη φυλετική και πολιτιστική ανάμιξη όλοι οφελούμαστε. Αν η συμπεριφορά μας είναι ανθρώπινη, οι ξένοι αποτελούν γέφυρα φιλίας της Ελλάδας με τις χώρες προέλευσής τους.

2) Όταν τα παραπάνω όρια εξαντλούνται, οι παράνομοι μετανάστες πρέπει να παραμένουν για το ελάχιστο χρονικό διάστημα που απαιτείται μέχρι την επαναπροώθησή τους στις πατρίδες τους κι όλ' αυτά κάτω από ανθρώπινες συνθήκες. Ο συνδυασμός επαναπροώθησης και ανθρωπισμού είναι πολύ δύσκολος για την οποιαδήποτε ελληνική κυβέρνηση. Στο βαθμό που δε μπορούν να συνδυαστούν, προηγείται η ανθρωπιστική μεταχείριση. Η επαναπροώθηση είναι σκληρή για τους πρώτους που θα υποστούν το μέτρο, αλλά αποθαρρύνει και εξουδετερώνει

όλα τα κυκλώματα δουλεμπορίας που εκμεταλλεύονται άγρια τους υπονήφιους μετανάστες με απατηλές υποσχέσεις. Όταν ξέρουν ότι δεν υπάρχει ασυδοσία περιορίζουν τα σχέδιά τους.

3) Όσοι ξένοι εργάζονται στην Ελλάδα πρέπει να έχουν πλήρη προστασία, όλα τα δικαιώματα και υποχρεώσεις των Ελλήνων εργαζομένων και επιπλέον το σεβασμό και την ανθρωπιά της ελληνικής κοινωνίας, που πρέπει να την εκδηλώνουμε, για να θυμόμαστε ότι είμαστε άνθρωποι και να μην ξεχνάμε ότι κάποτε ήμασταν και μεις χώρα εξαγωγής μεταναστών (Αμερική στις αρχές του 20^{ου} αιώνα, Γερμανία στη δεκαετία του '60) και δεν αποκλείεται να ξαναγίνουμε. Η νομιμοποίηση ήταν σωστή απόφαση, αν και τα χρηματικά ποσά που ζητήθηκαν γι' αυτήν ήταν υπέρογκα (150.000 δρχ. και τα παράβολα). Εκτιμάται ότι μόνο το 1/3 των ξένων έκαναν μέχρι σήμερα χρήση του δικαιώματος. Είναι προφανές ότι οι εργοδότες δε θέλουν τη νομιμοποίηση.

4) Ιδιαίτερη προσοχή χρειάζεται στο όρια που τίθενται για τους μετανάστες που προέρχονται από χώρες που εγείρουν αξιώσεις κατά της Ελλάδας ή προβάλλουν μειονοτικά θέματα. Οι άνθρωποι αυτοί έρχονται για να δουλέψουν κι όχι για να δημιουργήσουν προβλήματα. Όμως ζούμε σε μια περίοδο που οι μειονότητες γίνονται μέσο για ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. "Πρέπει ν' ανακαλύψουμε μειονότητες ακόμη και κεί που δεν υπάρχουν", είχε πει ο σύμβουλος του Γερμανού καγκελαρίου Χ. Κολ. Οι Αμερικανοί, Γερμανοί κλπ οργανώνουν και χρηματοδοτούν συμμορίες, που τρομοκρατούν τους ομοεθνείς τους, ώστε να μπορούν να μιλούν ως εκπρόσωποι όλης της μειονότητας. Οι Αλβανοί του Κοσσυφοπεδίου περισσότερο υπέφεραν από τον UCK και το NATO που δόθηκαν τους προστάτευε, παρά από το Μιλόσεβιτς. Οι Τουρκοκύπριοι περισσότερο υποφέρουν από το κατοχικό καθεστώς (γι' αυτό οι μισοί εγκατέλειψαν την Κύπρο), παρά από τους προβοκάτορες "παλληκαράδες" της ΕΟΚΑ Β'. Επίσης προσοχή χρειάζεται στην προσπάθεια του τουρκικού κράτους – παρακράτους να απογυμνώσει το Βόρειο Ιράκ από τους γηγενείς Κούρδους και να τους αντικαταστήσει από Τουρκομάνους.

5) Κανένας περιορισμός δεν πρέπει να υπάρχει στους πολιτικούς πρόσφυγες. Σήμερα στην Ελλάδα υπάρχουν 1000-2000. Η σύμβαση της Γενεύης προστατεύει όσους "εύλογα φοβούνται δίωξη για πολιτικούς θρησκευτικούς ή ιδεολογικούς λόγους", αλλά είναι μικρόψυχη και παρωχημένη (1951). Έτσι η Ε.Ε., μέσα στο κλίμα της "καταπολέμησης της τρομοκρατίας", με

πολιτικές αποφάσεις ακυρώνει τη Σύμβαση της Γενεύης, χαρακτηρίζοντας π.χ. ως τρομοκράτες τους Κούρδους αγωνιστές του PKK, που απλώς ζητούν να μιλούν τη γλώσσα τους και τους Τούρκους αγωνιστές της Δημοκρατίας, που κάνουν απεργία πείνας μέχρι θανάτου και μετρούν ήδη δεκάδες νεκρούς.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΙΡΛΑΝΔΙΚΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

Με μεγάλο ενδιαφέρον περιμένουμε τα αποτελέσματα του δεύτερου δημοψηφίσματος στην Ιρλανδία για την επικύρωση της Συνθήκης της Νίκαιας... Το περσινό ιρλανδικό "όχι" στη "Νίκαια" ήρθε να επιδεινώσει τις ήδη κλονισμένες σχέσεις Ιρλανδίας - Ε.Ε. Τι οδήγησε στη ρήξη της Ευρώπης με το άλλοτε "καμάρι" της παγκοσμιοποίησης και των απανταχού νεοφιλελεύθερων; "Αχάριστοι" και "εγωιστές" βαφτίζονται τώρα οι Ιρλανδοί, μιας και καταψήφισαν τη "Νίκαια", γιατί δε θέλουν τη διεύρυνση της Ε.Ε., δήθεν για να διατηρήσουν μόνο αυτοί τα προνόμια της ένταξης - συμμετοχής.

Η επίπληξη της Ε.Ε.

Η ιστορία της διαμάχης δεν έχει βέβαια να κάνει με τη διεύρυνση - αυτό ήταν ένα φτηνό σύνθημα των ευρωπαϊστών - αλλά ξεκίνησε με τον προϋπολογισμό του έτους, που κατέθεσε το κυβερνών κόμμα, το Φίνε Φόιλ. Στον προϋπολογισμό αυτό δόθηκε έμφαση σε φοροαπαλλαγές της τάξης του 1,9% του ΑΕΠ και σε αυξήσεις δαπανών κατά 25%. Η αντίδραση των ευρωπαϊκών μηχανισμών ήταν άμεση. Η Επιτροπή συνέταξε την περίφημη "έντονη επίπληξη" και κάλεσε τους Ιρλανδούς να συμμορφωθούν με το γενικό πνεύμα λιτότητας, υπενθυμίζοντας σε όλους ότι οι εθνικοί προϋπολογισμοί των χωρών - μελών δεν είναι πλέον δουλειά των εθνικών κυβερνήσεων.

Κάτι που δεν ακούσαμε καθόλου ήταν οι λόγοι που ανάγκασαν την ιρλανδική κυβέρνηση - μια κυβέρνηση καθαρά νεοφιλελεύθερη - να προβεί σε μια τέτοια πρωτοφανή κίνηση για τα δεδομένα της χώρας αυτής.

Η Ιρλανδία τη δεκαετία του '80 ήταν η φτωχότερη χώρα της τότε ΕΟΚ με το δείκτη ανεργίας γύρω στο 25%, το δημόσιο χρέος να φτάνει το 102% του ΑΕΠ, τη μεταναστευτική έξοδο να μεγαλώνει με ρυθμούς που θύμιζαν 19^ο αιώνα και με ορατό τον κίνδυνο επιβολής Διεθνούς Νομαρχιακού Ελέγχου. Τούτα όλα ήταν αποτέλεσμα της παταγώδους αποτυχίας του κείνσιανού μοντέλου και της προβληματικής ανάπτυξης του ντόπιου κεφαλαίου - κρατικού και ιδιωτικού -, που δε μπόρεσε ποτέ να ξεφύγει

Τέλος μην ξεχνούμε ότι στην Ελλάδα υπάρχουν πολλοί Κύπριοι πρόσφυγες από τα κατεχόμενα και το καθήκον μας γι' αυτούς είναι να μην επιτρέψουμε καμμία λύση του Κυπριακού που δε θα προβλέπει το δικαίωμα επιστροφής τους στα σπίτια τους.

από μία ιδιότυπη σχέση εξάρτησης με την Αγγλία.

Τα αδιέξοδα του νεοφιλελευθερισμού

Στα τέλη της δεκαετίας του '80 η ελίτ της χώρας έπεισε την ιρλανδική κοινωνία ότι η μόνη διέξοδος από αυτό το οικονομικό και πολιτικό τέλμα ήταν η λογική της "καθαρής αγοράς". Οι συνταγές λίγο πολύ σε όλους γνωστές: αυστηρή λιτότητα, πάγωμα των μισθών, περιορισμός των εξουσιών των συνδικαλιστικών οργάνων, ελαχιστοποίηση του φόρου επιχειρήσεων, περιορισμός των δημόσιων δαπανών στο ελάχιστο (30% του ΑΕΠ) και ξήλωμα του όποιου κοινωνικού κράτους.

Μέσα στα χρόνια που ακολούθησαν η Ιρλανδία γνώρισε μια τεράστια εισροή ξένου κεφαλαίου, αγγίζοντας ετήσιους ρυθμούς ανάπτυξης της τάξης του 10%. Έτσι, γεννήθηκε ο περίφημος "κελτικός τίγρης".

Πέντε χρόνια άντεξε η υπομονή των Ιρλανδών, που άκουγαν ότι η οικονομία τους μετατρέποταν σε μια από τις πιο ισχυρές της Ευρώπης, αλλά έβλεπαν 'το κόστος ζωής να εκτοξεύεται σε πρωτόγνωρα ύψη, τη φτώχεια να παραμένει στα ίδια επίπεδα και τις ανισότητες να διευρύνονται συνεχώς. Μόλις δεύτερη στις κοινωνικές ανισότητες, πίσω μόνο από τις ΗΠΑ, θέλουν την Ιρλανδία τα επίσημα στοιχεία των Ηνωμένων Εθνών, και αυτό για όσα χρόνια διαρκεί η αλόγιστη ανάπτυξη. Τελικά η περίπτωση της Ιρλανδίας επιβεβαιώνει στο έπακρο την άποψη ότι η σύγχρονη φτώχεια γεννιέται από την "ευημερία".

Τα πράγματα άρχισαν να αλλάζουν πριν από δύο χρόνια. Η κοινωνική και εργασιακή ειρήνη άρχισαν να απειλούνται υπό το βάρος της λαϊκής δυσανεξίας, των μαζικών απεργιών και της αποχής σημαντικών κλάδων από τις συλλογικές συμβάσεις. Η επιδείνωση της κατάστασης οδήγησε την τότε κυβέρνηση στο κοινωνικό άνοιγμα του προϋπολογισμού του 2001, μιας και ακολουθούσαν εκλογές τον Μάη του 2002, τις οποίες και κέρδισε το Φίνε Φόιλ.

Η σύγκρουση με τον ευρωπαϊκό μηχανισμό, που επιχείρησε να νουθετήσει τους Ιρλανδούς, ξύπνησε το άλλοτε ισχυρό δημοκρατικό αίσθημα του λαού αυτού, που ανταπάντησε με την απόρριψη της συνθήκης της

Η ΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΓΙΟΧΑΝΕΣΜΠΟΥΡΚ

(συνέχεια από τη σελ. 1)

δεν είχαν πρόσβαση σε πόσιμο νερό, σήμερα 1,1 δισ και το 2025 προβλέπεται 1,8 δισ. Το 40% από τα δάση που απομένουν προβλέπεται ότι θα εξαφανιστούν σε 10 - 20 χρόνια. Το ¼ περίπου από τα είδη ζώων που σήμερα υπάρχουν θα εξαφανιστούν σε λίγες δεκαετίες.

Γιατί αυτή η καταστροφή; Γιατί αυτή η "αυτοκτονία" της ανθρωπότητας, του μόνου ενόχου που συμπαρασύρει όλα τα υπόλοιπα πλάσματα: Κι όλ' αυτά τη στιγμή που η πρόοδος της τεχνολογίας θα μας επέτρεπε να ζούμε όλοι άνετα; Η απάντηση σε ένα από αυτά τα αλληλεπιδρώντα οικολογικά προβλήματα, το πιο σοβαρό κατά τη γνώμη μας σήμερα, το φαινόμενο του θερμοκηπίου, είναι χαρακτηριστική:

Το φαινόμενο αυτό, που προκαλεί σταδιακή αύξηση της μέσης θερμοκρασίας της Γης και "τρελαίνει" τον καιρό, οφείλεται κυρίως στο διοξείδιο του άνθρακα (CO₂) που εκπέμπουν οι εξατμίσεις των αυτοκινήτων. Το 1997 στο Κιότο υπήρξε απόφαση για σταδιακή μείωση του CO₂, που υπέγραψαν σχεδόν όλες οι χώρες. Στο Γιοχάνεσμπουργκ υπέγραψαν και όλες οι υπόλοιπες πλην της Αυστραλίας και των ΗΠΑ, οι οποίες ΗΠΑ αποτελούν το 1/20 του παγκόσμιου πληθυσμού και εκπέμπουν το 1/4 του CO₂. Ποιος έχει όφελος; Προφανώς όχι τα 10.000.000 παιδιά των ΗΠΑ που πέφτουν το βράδυ να κοιμηθούν πεινασμένα! Ούτε οι γονείς τους! Ούτε οι άστεγοι της Ν. Υόρκης, που κοιμούνται κάτω από τις γέφυρες! Είναι οι εταιρείες πετρελαίου, αυτοκινήτων κλπ! Είναι το ιδιωτικό κεφάλαιο, που ελέγχει την πολιτική εξουσία των ΗΠΑ, μέσω ανθρωπαρίων, τύπου Τζορτζ Μπους τζούνιορ! Και από πίσω η ουρά, η Ε.Ε., που δεσμεύεται από αποφάσεις που έχει υπογράψει κάτω από την πίεση της κοινής γνώμης και παρ' όλ' αυτά αρνείται να ενοχλήσει (όπως σ' όλα) τον υπερατλαντικό σύμμαχο. "Η στιγμή δεν είναι πρόσφορη για τη σύναψη μεγάλων πολιτικών συνθηκών", δήλωσε στο Γιοχάνεσμπουργκ ο Ρομάνο Πρόντι! Απορούμε πότε θα είναι!

Συμπέρασμα: Διασκέψεις όπως του Γιοχάνεσμπουργκ, όπου συγκεντρώθηκαν 50.000 εκπρόσωποι(!), που ξεκινούσαν από τις οικολογικές οργανώσεις, περνούσαν στις κυβερνήσεις και τελείωναν στους κορυφαίους καπιταλιστικούς οργανισμούς (!), το μόνο που μπορούν να κάνουν είναι να αναδεικνύουν εν μέρει τα προβλήματα. Ο καπιταλισμός, αφηνιασμένος μπροστά στα κέρδη και την εξουσία, δεν ενδιαφέρεται ούτε για τη δική του αυτοσυντήρηση, πολύ περισσότερο για τη

συντήρηση του πλανήτη. Η οικολογική προστασία του πλανήτη μπορεί να επιτευχθεί μόνον από πολιτικές εξουσίες που υπηρετούν το κοινωνικό σύνολο κι όχι το ιδιωτικό κέρδος ή τη δική τους αυταρχική διακυβέρνηση.

[Στο επόμενο φύλλο θα αναφερθούμε πιο λεπτομερειακά στα οικολογικά προβλήματα]

ΣΤΟΙΟ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗ!

Ο Κόλιν Πάουελ ανακοίνωσε στο Γιοχάνεσμπουργκ ότι οι ΗΠΑ αυξάνουν κατά 1 δις δολ. τη βοήθεια προς τις αναπτυσσόμενες χώρες, για να αντιμετωπίσουν το φαινόμενο του θερμοκηπίου. Διευκρίνισε, όμως, ότι θα δοθεί μόνο στις "έμπιστες και αξιόπιστες κυβερνήσεις"! Δηλ. χρήματα δόθηκαν για το περιβάλλον και στην πραγματικότητα για να χρηματοδοτούνται όσοι συγκροτούν "αμερικάνικες φάρες".

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΙΡΛΑΝΔΙΚΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ (συνέχεια από σελ. 11)

Νίκαιας, παρ' όλη την υστερική προπαγάνδα του κρατικού μηχανισμού και των τεσσάρων μεγάλων κομμάτων και όλων των ΜΜΕ και όλων των συνδικάτων και όλων των εργοδοτικών οργανώσεων και της πανίσχυρης καθολικής εκκλησίας. Με την επίπληξη ξεπρόβαλε χωρίς καμιά δημοκρατική περιβολή το φάντασμα του κεντροευρωπαϊκού φεντεραλισμού και οι Ιρλανδοί, έστω και αυτοί οι λίγοι που προσήλθαν στις κάλπες - και ευτυχώς για τις ελίτ που ήταν λίγοι, γιατί, αν ήταν περισσότεροι, θα ήταν και μεγαλύτερο το "όχι" - άδραξαν την ευκαιρία και υπενθύμισαν σε όλους μας ότι τόσο το ευρωπαϊκό οικοδόμημα όσο και το σύνολο των υπερεθνικών οργάνων κλονίζονται ακόμα και από την παραμικρή παρασπονδία, αφού γνωρίζουν πολύ καλά ότι τα σχέδιά τους αναστέλλονται, όταν οι κοινωνίες επαγρυπνούν.

Και μια τελευταία παρατήρηση: πουθενά στις συνθήκες της Ε.Ε. δεν προβλέπεται 2^ο δημοψήφισμα, ακυρωτικό του 1^{ου}. Το δικαιολόγησαν με υποχωρήσεις, όπως ότι η Ιρλανδία δε θα δεσμεύεται από καμία υποχρέωση συμμετοχής σε οργανισμούς ή συστρατεύσεις που απάδουν στη δική της παράδοση (διακήρυξη Σεβίλλης). Και έτσι όμως οι φωνές του ΟΧΙ ισχυροποιούνται, οι βουλευτές των κομμάτων που αντιτάχθηκαν από 4 έγιναν 30 (!) στις εκλογές που ακολούθησαν, το αίσθημα αυτοπεποίθησης των Ιρλανδών κορυφώνεται και η (φιλοευρωπαϊκή) κυβέρνησή τους ακόμη δεν αποφάσισε την ημερομηνία του νέου δημοψηφίσματος, κάτι που προκαλεί εκνευρισμό στις Βρυξέλες!